

PRIVIRE PRIN TUNELUL CALEIDOSCOPULUI

STAN GHENEA

PRIVIRE PRIN TUNELUL CALEIDOSCOPULUI

**Editura Universitară
București, 2014**

Redactor: Gheorghe Iovan
Tehnoredactare computerizată: Angelica Mălăescu
Coperta: Angelica Mălăescu

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GHENEA, STAN

Privire prin tunelul caleidoscopului / Stan Ghenea. - București
: Editura Universitară, 2014
ISBN 978-606-591-953-2

821.135.1-32

DOI (Digital Object Identifier): 10.5682/9786065919532

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nici o parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Editurii Universitare

Copyright © 2014
Editura Universitară
Director: Dr. Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021. 315.32.47 www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Motto:

"Într-un model de identificare, complexul oglinzilor este modelul privirii integratoare, în care poți pierde fapta imaginii văzute în oglindă, dar poți rămâne cu scheletul pe care apoi poți clădi ce-ți place sau poți rămâne cu anti – modelul pe care îl poți uita înainte de a te șterge la ochi."

Autorul

Val Stingher Magureanu aștepta ieșirea din spital în fața cabinetului medical al doctorului Gâdea. Doctorul îi spusese să nu plece până nu stă de vorbă cu el. Ca de obicei, erau destui bolnavi care așteptau sosirea doctorului. Val Stingher Magureanu era însoțit de colegii lui, Fila Șeicaru, directoarea Școlii Stelelor, o Școală cu Răspundere Limitată, și de cei trei directori adjuncți ai săi, Agerpreș, Balaur, și Pobeda, veniți special să-și arate atașamentul față de directorul liceului Val Magu, cum i se zicea, în semn de solidarizare și devotament pentru amicilor lor, Magul. Înalt în parametrii lui fizici naturali, era acum, după ieșirea din spital, un schelet, refuzat de un costum negru cu mult prea larg pentru ce a fost odinioară. Mai păstra din ținuta lui falnică doar fizionomia cu trăsături alungite pe maxilare, ca la sfinți, ieșite în evidență prin culoarea arămie a tenului, punctate de câteva pete rotunde pe obraji ca un tapet căutând suferinței interioare locul pe obraji, salvând un chip suferind prin podoaba capilară ușor încărunțită pe lângă urechi, ce-i da o înfățișare de vultur pleșuv. Mai păstra din ținuta de magician doar privirea înnegurată ce saprindea de îndată ce începea să vorbească.

-Mă bucur că, până vine doctorul, am un anturaj care mă face să uit suferințele ce le-am îndurat în spital din cauza unei boli atipice, coborâte asupra mea din uzura preocupărilor.

-Nu ești singurul, maestre, îi răspunse Fila Șeicaru, încercând să-l integreze grupului, congenera lui întru

suferință. Eu ce să mai zic despre mine? Doctorul Gâdea zicea că am toate șansele de a deveni cartea de vizită pentru bolnavii care se oglindesc în bolile lor în diagnosticele sale puse de doctori luând aparența unui simptom al bolii ca reper și construindu-și un eșafodaj terapeutic fantezist. Fină, subțire, subțiată și de boală, albă ca o coală de hârtie, redusă la esența esențelor, era foarte aproape acum după o ședere de o jumătate de an în spital de o boală încă neidentificată. Unii bolnavi mai guralivi pretindeau că-i cunoșteau bolile cu denumirile lor medicale, la ce vârstă le-a contractat, ce doctori au tratat-o, pe la ce spitale s-a perindat, diagnosticând-o ca bolnavă închipuită, învinuind medicii că încă nu i-au găsit diagnosticul adevărat.

-Trăiesc cu impresia că nu din cauza conservei aceleia fatale te-ai îmbolnăvit, domnule Val, ci din lipsă de rezonanță la lumea soției tale.

-Nu-l speria, doamna Fila, că e fragil, după o spitalizare de două luni, pentru noi fără sfârșit, că, în loc să-l aștepte, soția pierde timpul cu Societatea Tinerelor Mame, încercă domnul Balaur să-l protejeze.

Acesta arbora o atitudine atotcunoscătoare privindu-i pe ceilalți de la înălțimea bustului său, ca un adevărat balaur cum l-a poreclit în glumă, colegul său, Agerpreș. Îngăduit de el, de Balaur, numai pentru că era contrastul lui, subțire, numai nerv, Agerpreș avea o energie debordantă pentru puținătatea ființei sale, exprimată prea puțin în răspunderea activității lui sociale. Vecinul său de scaun, domnul Pobeda, un tip foarte serios, îl privește muștrător pe Balaur, dar se vede că fără efect, încât își dădu pe spate șapca ce avea însemnele firmei de automobile ce

purta, asortată cu un costum albastru, ce îi dădea un aer grav, încercă să restabilească echilibrul.

-A ieșit de sub protecția terapiei medicale medievale și va trebui să treacă sub protecția noastră, să se obișnuiască cu trecerea de la recuperare la activitate. De acum depinde de noi să-l avem, după cum îl vom proteja. Doctorii au făcut o treabă foarte bună, ni l-au întreținut la fel de falnic pe domnul Val al nostru, la fel de circumspect, și de gânditor. Semn că poate să confirme așteptările noastre. După paloarea obrazului, eu i-aș mai fi prelungit odihna ca să se revigoreze deplin.

-Păi, o să-i dea un concediu medical, răspunse Fila. Credeți că am vrut să-l sperii, am vrut doar să-l fac atent, că ar trebui să iasă de sub faldurile soției și să devină mai hotărât. În doctori nu trebuie să ai nicio încredere și trebuie să-i schimbi ca pe ciorapi, cum fac eu. Astăzi dacă nu te afli sub patronajul unei personalități medicale profesioniste bați pe la ușile tuturor spitalelor în speranța unui diagnostic onorabil, să poți circula în siguranță în lumea lor. Eu nu mai am nicio încredere în nimeni în criza asta de persoane de încredere. Așteptăm pe la ușile lor să-și facă milă de noi să ne dea o fărâmbă de atenție și de sănătate.

Pobeda își reveni de sub influența replicii lui Agerpreș, și intră sub incidența vorbelor Filei, se acoperi iar cu șapca, își îndreptă cravata, își dresă vocea și începu agale.

-Dar domnul Val nu are nevoie de milă, are nevoie de un medic serios care să-și facă datoria. Fără șpagă și fără să ne umilească. Chiar dacă suntem bolnavi, suntem niște persoane suferinde, în obținerea unei sănătăți ca să devenim ce am fost. Destul că ne îndurerează un organ, dar

fac tot posibilul să ne îmbolnăvească și conștiința, să depindem de ei. De știința lor, că de bună voință nu mai sperăm, de medicamente de asemenea, de gratuități nici vorbă. Nu mai suferim ca mai înainte de asuprire, acum ne îmbolnăvesc și mai rău, sufletește.

-De aceea am venit, să știe că suntem lângă el, oftă Fila. Măcar de ar zice ceva și nu ar privi înainte ca bolnavii de pe ultimul drum... Văd că nu zice nimic. Am venit să-l luăm între noi și el stă dus în cealaltă lume.

-Dar îi mai dăm noi rând să răspundă, continuă cu amărăciune Agerpreș smochinindu-și gura într-un reproș.

Doamna Fila rămase gânditoare, aștepta să regăsească în Val omul de acțiune, cum îl știa, soțul colegei sale de liceu, Mod-Meri, dar a găsit un om biruit de boală, de lume, de nesiguranță, abia percepându-i pe ei, colaboratorii lui. Venise la el plină de speranțe și vede că trebuie să plece plină de gânduri amânate. Se lăsă o tăcere grea, acuzatoare, plină de necunoscute. Tovarășii lui găseau de asemenea în el un om străin, cantonat cu gândurile spre altă lume decât aceea așteptată de ei. O liniște tulbure se așternea peste toți acești nefericiți, rătăciți cu gândurile într-un univers la fel de străin ca gândurile lor. Când nu mai aveau nicio speranță în această așteptare, un duh greu coborî asupra lor deșteptându-i cu un vuiet scurt, ca un vârtej ce se puse în mișcare făcându-i loc doctorului. Unii se ridicară în picioare, alții se uitau la el încremeniți, în așteptare, în uimire. Până a-și da seama de această realitate, doctorul intră în cabinet. Aproape imediat ieși asistenta și chemă la consultație pe Val Magureanu. Abia a putut să-l salute, că doctorul l-a și luat la întrebări.

-Te-ai hotărât, domnule Magureanu? îl întrebă doctorul, fără altă introducere. Cum acesta tăcea, doctorul continuă. Sunteți atât de bolnav, că numai pensionat puteți face față tratamentului, odihnei și recuperării, domnule director.

-Nu mai sunt director, acum sunt bolnav și nu pot, domnule doctor.

-Sigur că nu poți, ești slăbit de boală, de tratament. În câteva zile îți revii, dar ai nevoie să te restabilești.

-Fără activitate mor în câteva zile, nu de slăbiciune, ci de griji. Eu am altă structură față de alți oameni. Eu nu pot să stau fără să muncesc. De aceea v-aș ruga să-mi recomandați un regim de viață potrivit firii mele. Am voință, am posibilități, am un tonus spiritual solid ca să respect tot ce-mi spuneți. Tăcu. Doctorul rămase gânditor.

-Problema e, domnule Val Stingher, zise doctorul privindu-l din perspectiva primului său nume, acela care-i da individualitate, singularitate, de care Val căuta cât mai mult s-o ignore și s-o prefere pe aceea de mag, deși nici aceasta nu se potrivește, problema e că ești foarte bolnav, de o boală căreia nu i-am dat încă de capăt. Toate aceste remedii nu le poți aplica numai cu voință, noi, doctorii am încercat cu știința ce o avem, dar boala nu răspunde la lecurile noastre. Medicamentoase. De aceea te-am externat să încercăm să te pensionăm ca să vedem cum îți va folosi o terapie de menținere în parametrii aparențelor vitale, *recomandându-vă odihnă în primul rând, o alimentație adecvată cu baza pe proteine de la carnea de pasăre, vegetale și cu un regim de activitate cât mai ușor.*

-Nu pot, domnule doctor. „Pot să-i spun, gândea el, că, chiar de-aș vrea să țin regim nu pot și nici să stau cu fața

în sus zi și noapte, cum i-a mai spus altădată, să se odihnească. Soția mea n-ar mișca un deget pentru regimul meu. Să nu mă credeți, domnule doctor, că aș muri dacă n-aș munci. Să-i spun că, dacă m-aș pensiona, fie și temporar, mi s-ar ocupa postul și am rate la bănci pe care nu le-aș mai putea plăti?”

-Domnule, înțelege, că ficatul îți este aproape distrus. Ca să ți se regenereze ai nevoie de timp, iar ca săți fac un transplant n-am posibilitate. Ar fi nevoie de prea multe organe de la accidentații mortali ca să acopere bolnavii cronici ai lumii. Suntem o lume de bolnavi - cei bolnavi așteaptă să moară unii sănătoși să primească organe de la ei ca să trăiască, iar morții se fac prezenți printre noi cu organele lor dătătoare de viață... continuându-și moartea în noi...

-Pe orice parte aș întoarce lucrurile, nu pot... Aștept să-mi refac ficatul bolnav, cum ziceați dvs., încurajându-mă că ar trebui să fiu fericit, că ficatul este singurul organ ce se reface. Aceasta este o idee pe care o împărtășesc. Dacă este vorba de o boală neidentificată înseamnă că dumneavoastră mergeți pe o terapie probabilă și eu trebuie să accept asta? Eu am crezut că am o boală de uzură, de stres, bolnav de eurile alimentației toxice, o boală de inadaptare la vechile suferințe ale bolnavilor de până acum, bolnav de lume, pe care n-o mai pot suferi și care nu mai mă suferă nici ea. Mă tratează ca pe un bolnav, ea însăși bolnavă, fără să mă recunoască de-al ei. Înseamnă că nu mai am leac. Apoi își adânci gândurile care-l țineau blocat în neputință. „Credeți că aș mai putea conduce un liceu cu aproape 3000 de elevi și aproape 100 de cadre didactice, nu mai socotesc personalul